Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Det fjerde Bud:

Er din Fader og din Moder osv.,
2 Mos. 20, 12.

II. Øvrighed og Undersaatter.

Biskop Balslev siger angaaende det fjerde Bud, at det omfatter vore Pligter imod alle dem, der er sat over os i Familien og Staten, i Skolen og Kirken.

„Sat over os" — disse Ord peger paa et overordnet og følgelig ogsaa indirekte paa et underordnet Forhold eller paa Øvrighed og Undersaatter.

Direkte taler Budet kun om Fader og Moder eller Forældre; men om disse har samme Mand, forud sagt, at vi „skal ære dem som de første og nærmeste, Gud har sat over os, og vi skal elske dem som vore første Velgørere blandt Menneskene."

Ogsaa her siges „sat over os." Det vil vi mærke os. Altsaa ikke et Næsteforhold eller et Lighedsforhold endnu. Udtrykket sat over os svarer til Ordet „ær", som vi søgte at lægge Eftertryk paa tidst.

Og lad os, før vi gaar længere, fæste Opmærksomheden ved Ordet „Velgørere". Ogsaa det svarer fortræffeligt til Øvrighedsforholdet.

Der er een Sandhed, vi her ønsker at fremholde og slaa rigtig fast.

Mennesket fødes til Verden som en Person med Villie, men baade Personen og Villien er ufuldkommen og syndig.

Men uagtet Mennesket fødes med Synd og syndig Tilbøjelighed, saa er det sMaal dog at udvikles til en Person med en Villie, der er fast i det gode.

Her møder vi den dybe Grund til Autoritetens Nødvendighed. Vantroen vil hævde Personens Ret til at udvikles efter eget Anlæg og Drift.

Mennesket er af Naturen egenkærligt i Stedet for kærligt. Menneskeidealet, Sandheden, har det ikke i sig selv. Hvis det skal udvikles til en Personlighed med en Villie, der er fast i det gode, saa maa det lære at se Autoriteten og Sandheden uden for sig.

Og Gud er den egentlige og eneste sidste Autoritet. Men Fader og Moder er Guds Repræsentanter over for Barnet baade som Øvrighed eller Autoritet og som Velgører.

Og det er ikke Barnets Sag at afgøre, om Far og Mor repræsenterer Guds Villie paa ret Maade; det er deres egen Sag.

Det staar for os og har gjort det længe, at det er af overordentlig stor Betydning, at Barnet lærer som Barn at bøje sig villigt for den rette Autoritet, og det gælder da først og fremmest kristne Børn, der er døbt til Samfund med Gud.

Det Menneske, der ikke som Barn lærer at bøje sig for Forældre, vil vanskeligt senere i Livet bøje sig hverken for Gud eller anden ret Øvrighed.

Det har ganske direkte med Menneskets Gudsforhold at gøre, at det som Barn lærer at agte sine Forældre, som dem, Gud har sat over det til at sørge for dets Vel.

Naar vi saa gaar videre i vor Betragtning af Øvrighed eller i Anvendelsen af det fjerde Bud paa anden Øvrighed, saa kommer det af, at anden Øvrighed staar i Forældres Sted, eller deres Stilling er en Fortsættelse af Forældrestillingen.

Det er ligefrem historisk, at den patriarkalske (den fædrene) Statsforfatning er den oprindelige. Abraham var en lille Hyrdekonge, og saa var de andre Patriarker. Samme Forhold finder vi paa deres Tid blandt omboende Stammer.

Guds Ord lægger ingen Vægt paa Statsforfatningens Form. Den patriarkalske Forfatning i Israel var gaaet overstyr i Ægypten, og efter Moses som Fører havde Israelitterne ingen stadig Regeringsform; Gud vilde selv styre dem gennem Ypperstepræsteembedet. Og naar de kom i saadan Nød, at de trængte til en Anfører imod Folk omkring dem, opvakte Gud dem Dommere, og endelig indvilgede han i, at de fik Konge.

Men om Guds Ord ikke lægger Vægt paa Regerings- eller Statsformen, saa lægger det des mere Vægt paa selve Øvrigheden. Saaledes skriver Paulus til de Kristne i Rom: „Hver Sjæl underordne sig de foresatte Øvrigheder; thi der er ikke Øvrighed uden af Gud" osv. Rom. 13, 1 ff. Dette hævdes altsaa selv over for en hedensk Øvrighed.

Og Øvrighed, ikke alene guddommelig men menneskelig Øvrighed, vil altid behøves i vor syndige Verden.

Jo villigere et Menneske bøjer sig under den guddommelige Øvrighed, des mindre behøver det personligt anden Øvrighed; den, der elsker den guddommelige Grundlov, de ti Bud, kommer ikke i Konflikt med sit Lands Love, selv om han ikke kender dem.

Men saa har han alligevel Brug for Øvrighed; han har Brug for den som „en Guds Tjener sig til gode" den er nemlig „en Guds Tjener, en Hævner til Straf for den, som gør det onde." (Rom. 13, 4).

For Guds Folk maa Vægten saaledes altid lægges paa, at Øvrigheden er Velgører, en Guds Tjener os til Gode, men tillige en Hævner af det onde, af Uretfærdigheden, i hvilken Form det onde end viser sig i Samfundet.

Saadan begynder det i Hjemmet. Forældrene er væsentlig Barnet eller Børnenes Velgørere, og det gode, lydige Barn mærker lidet til deres Myndighed; men Myndigheden maa ogsaa være der, for at det onde ikke under en eller anden Form skal rejse Hovedet og forstyrre Lykken.

Lykkelig det Hjem, hvor Forældre væsentlig kan faa Lov at øve deres Gerning som Velgørere! og lykkelig den Stat, hvor Øvrigheden kan faa Lov til væsentlig at være Tjener, Folket til gode!

Vi overser ikke, at der er store Mangler hos de Mennesker, der beklæder Øvrighedsposter, men trods dette siger vi, at det er en stor Velsignelse at leve i et Land, hvor der er ordnede borgerlige Forhold, og hvor Øvrigheden holdes i Agt og Ære.

— — —

Vi forbigaar med Villie Herre- og Tyendeforholdet, og vi gør det dels af den Grund, at dette Forhold her til Lands er saa vidt forskelligt fra, hvad det var derhjemme, og hovedsagelig fordi vi mener, at det rigtigst hører hjemme under Begrebet Arbejdsgiver og Arbejder, eller Kapital og Arbejde, følgelig falder det ikke ind under det fjerde Bud, ikke under et overordnet og underordnet, men under et sideordnet Forhold.

To Dødsfald i Danmark*)

Fra Fædrelandet kommer der Budskab om, at to af den indre Missions Arbejdere i Oktober Maaned lukkede deres Øjne i Døden, nemlig Højskolelærer Fr. Thomsen og Indremissionær Hans Chr. Beck. Disse to Mænd kendte jeg en Del til. Maa det være mig tilladt at skrive et lille Mindeord om dem.

I.
Frederik Thomsen.

Frederik Thomsen var barnefødt i Frøerslev, Sønderjylland 1850. I Konfirmationsalderen oplevede han Krigen 1864, og Indtrykket af den forlod ham aldrig. De tyske Kanoner var nok med til at skyde en trofast Fædrelandskærlighed ind i hans Bryst, og den fik Plads der for stedse.

Paa hvilket Seminarium han læste, ved jeg ikke; men han blev senere Skolelærer i Gislev paa Fyn, og der gik Kristuslyset op for ham, vist nok under Stedets Præsts, Provst John Hansens Prædiken og kærlige Vejledning.

I 1895 var jeg paa Besøg i Danmark og traf da for første Gang sammen med Lærer Thomsen; vi holdt adskillige Møder sammen og blev snart fortrolige Venner; thi Lærer Thomsen var let at blive kendt med og faa Tiltro til; han var saa aaben, ærlig og forstaaende, saa det lyste ud af hans Øjne og hele Væsen.

1895 flyttede Lærer Thomsen fra Gislev til Børkop Højskole. Han fortalte for mig, at Biskop Götzsche fra Ribe bragte ham det Budskab, at Højskolens Styrelse havde udset ham til at være Forstander paa Børkop Højskole. Det kostede Thomsen Kamp at kaste Broen af bag sig og forlade Almueskolen. Men samtidig tænker jeg, at han med Tak til Gud tog mod Kaldelsen, fordi han paa Højskolen fik en bedre og større Anledning til at paavirke den danske Ungdom. Højskolearbejdet paa Børkop kom under Thomsens Ledelse i en god Gænge.

Engang var jeg paa Højskolen for efter Opfordring at tale til Eleverne om Kaarene, hvorunder vi danske levede i Amerika. Efter Mødet holdtes Aftenmaaltid. Forstanderen med Familie og Gæster spiste sammen med Eleverne. Efter Bordbønnen rejste alle sig ved Bordet; hver blev staaende og rakte begge sine Hænder ud til hver sin Side mod Naboerne, der greb de udrakte Hænder, og saaledes staaende, holdende hverandres Hænder, sagde alle højt: Tak for Mad! En dejlig Skik.

Ved Siden af sin Højskolegerning var Thomsen en flittig og dygtig Foredragsholder. Mange Møder holdt han og deltog han i.

Sidste Gang, jeg var sammen med afdøde, var Søndag den 4. Aug. 1907 til et Ungdomsmøde i en Lund ved Maderup paa Fyn. Han holdt et godt og livligt Foredrag ved den Lejlighed over Hans Tausen. Morgenen derefter besøgte Thomsen mig i mit Logi hos Gmd. Laurits Petersen, Maderup. Der spiste vi Frokost sammen. Saa rejste han mod Vest og jeg mod Øst. Dermed skiltes vi for stedse paa denne Jord. Men jeg bevarer Mindet om Fr. Thomsen i et taknemmeligt Hjerte. Jeg kan ikke andet end regne den afdøde til en af mine kæreste Venner. Og jeg glædes til ved Guds Naade at møde ogsaa denne gode Ven og Broder engang i Herrens Time hjemme paa „den gyldne Kyst."

II
Hans Christian Poulsen Beck.

Kr. Dagblad for 24. Okt. bragte Meddelelsen om Dødsfaldet, omtalt i forrige Stykke. Jeg læste det med Vemod. Saa kom samme Blad for 28. Okt. og fortalte om Indremissionær Hans Christian Becks Død, og Vemoden blev endnu større. Saa har ogsaa denne mig saa kære Ungdomsven faaet Hjemlov. Det var mig bekendt, at han havde været syg for en Tid siden af et Hjerteonde; nu kom det igen, og i det var Døden svøbt.

Hans Christian Poulsen Beck var ogsaa en Sønderjyde ligesom Thomsen. Han var født d. 14. Juni 1856 i Aller Sogn ved Kristiansfeldt. Efter sin Konfirmation kom han ud at tjene der paa Egnen; samme Sted tjente en ung troende Pige, der vidnede for den unge Hans Christian om Frelseren. Han begyndte at bede til Gud, snart i „Stald, snart i Brændehus, i Lade og paa Marken." Hans Bøn lød: „Herre, gør mig lille, og lad mig blive en oprigtig Kristen!" Bønnen blev hørt. Hans Christian blev troende, skønt han maatte kæmpe for Troen.

Han udtrykte sig selv saaledes om sin Kamp: „Dette at tro blev for mig det snævreste Sted i den snævre Port." Men han kom igennem dette snævre Sted. Og da dette store var sket med ham, begyndte han at vidne i Forsamlingerne om Livet i Gud. Sin første Tale holdt han over Verset: „Lyset er i Verden kommen."

Senere lærte Hans Chr. Murerhaandværket i Wamdrup; han arbejdede derefter som Murer i S. Bjert.

Da han ikke vilde være prøisisk Soldat, rejste han ved den Tid, han skulde aftjene sin Værnepligt, til Danmark, hvor han blev Infanterist i Odense 1878. Der begyndte han som Rekrut at holde Forsamlinger, først i private Huse, saa i „Industriforeningens store Sal" og senere over hele Fyn, og det vakte Opsigt. Hans Chr. Beck slog igennem", hvor han kom. Hans Væsen kunde være noget ungdommeligt — han var jo ogsaa meget ung — men ellers friskt, frimodigt og venligt. Og hans Begavelse som Prædikant var virkelig temmelig enestaaende. Hans Røst var kraftig som en Løves og dog blid og blød som en Foraarsluftning; hans Sangstemme havde samme Egenskaber: den var kraftig og gennemtrængende, saa den kunde bære og lede Sangen i en stor Forsamling, og dog var den hverken brølende eller skraalende, men melodisk og mild. Og saa dette af Aanden, som maa lægge Værdi i al Begavelse: han var (som Døberen) et Menneske udsendt af Gud! han troede derfor talte han! Afdøde var ogsaa en ret dygtig Pennefører; flere læseværdige Stykker har han skrevet til Bøger og Blade.

1879 blev Hans Chr. Beck antaget som Indremissionær med Virkekreds i Odense og Omegn. 1883 blev Missionshuset „Betania" derstedes bygget. 1900 rejste han til Aarhus; 1905 til Roskilde og 1909 til København, hvor han døde. 1902 blev han Medlem af Indre Missions Bestyrelse, 1896 gjorde han sammen med Past. Busch en Rejse til Amerika for at besøge de danske Menigheder, og siden den fore. Kirkes Stiftelse 1896 har han været Medlem af vort Udvalg i Danmark.

I Foraaret 1880 blev han gift med Anna Marie Juel; hun døde 1. Jan. 1882; 1884 blev han gift med Juliane Marie Petersen, der overlever ham. I første Ægteskab fødtes dem en Datter og i det sidste en Søn og to Døtre. Alle Børnene er levende.

Ja, mellem disse Aarstal ligger saa det rige og virksomme Missionærliv, som Hans Chr. Beck levede. Derom ved de fleste noget, og Bladene vil fortælle derom. Jeg skal nøjes med at fremdrage enkelte personlige Erindringer fra mit Bekendtskab med den afdøde.

Han skulde holde et Møde en Aften i Begyndelsen af Firserne i Missionshuset i Nørreaaby paa Fyn. Han kom dertil fra Jylland. Jeg var sammen med ham før og efter Mødet. Paa Vejen til Missionshuset siger han til mig: „Jeg holdt en Prædiken i Aftes ovre i Jylland (jeg har glemt Byens Navn), den vilde jeg gerne holde her i Aften ogsaa." „Saa gør det," svarer jeg. „Aa, det vil ikke falde i Slag for mig," lød hans Ord; „mine Tanker samles om en anden Tekst, og Luther siger, at man ikke gerne skal forandre med sin Tekst og Tanke, naar den engang gaar i en vis Retning."

Efter Mødet siger han til mig: „Ja, jeg vidste nok, at i Aften kom vi til at tærske Langhalm." men I maa nøjes med det." Jeg mente nu, at det var ikke Langhalmstærskning, vi havde været med til, men at Missionæren „maalte os Skæppen fuld." Men for første Gang i mit Liv fik jeg en Anelse om, at Prædikanten kunde til visse Tider være bedre oplagt til at tale end til andre, og at Talerens og Tilhørerens Bedømmelse af Talen ikke altid er den samme.

Ved et Møde, Hans Chr. Beck og jeg holdt i Svendborg 1895, havde jeg talt over Luk. 24, 40 „om Jesu Hænder." Beck fluttede med blandt andet at fortælle, at da han blev konfirmeret, havde Præsten paa Kirkegulvet lagt sin ene Haand paa hans Hoved med disse Ord: „Ydmyger eder under Guds vældige Haand, at han maa i sin Tid ophøje eder" (1 Pet. 5, 6). Ordet slog som Lyn ned i Konfirmandens Sjæl, og han tænkte: hvor mon Præsten ved det fra, at jeg er en hovmodig Synder, da han valgte dette Sprog for mig? Og læg kun Mærke til, at Becks Bøn i Vækkelsestiden lød saadan, at han maatte blive „lille". En anden Gang sagde han, at lige som den Sygdom eksisterede legemligt, at ens Hjerte kunde blive for stort, saaledes kunde Hjertet hos de troende ogsaa blive for stort i Hovmod og Selvindbildning.

I Odense talte Beck med en fremstaaende Forretningsmand, som mente, at han misundte ham hans Stilling og Dygtighed. „Nej, det gør jeg ikke," svarede Beck; men jeg misunder Satan dig. Det er at beklage, at et saa evnerigt Menneske som De vil bruge Deres Kraft i Vantroens og Djævelens Tjeneste."

Mandag den 9. Aug. 1907 var der et Afskedsmøde i Esbjerg. Dagen efter skulde jeg begynde Rejsen derfra tilbage til Amerika. Jeg havde talt først, hvorefter Hans Chr. Beck talte over Mose Ord til sin Svigerfader: Kom og gaa med os, og vi ville gøre dig godt," og han anbefalede derfra de troende ved Mødet til at drage med til Amerika med deres Kærlighed og Interesse ogsaa til Missionen blandt Danskerne her.

Dagen efter mødtes vi igen ved en troende Familie i Esbjerg. For min Afrejse fik vi Sproget: „Altsaa er der en Sabbatshvile tilbage for Guds Folk" (Heb. 4, 9), og vi sang: „O Helligaand, mit Hjerte." Saa maatte jeg skilles fra det kære Selskab. Mit Skib laa sejlfærdigt i Havnen. Jeg spurgte Beck: „Hvor længe kan du holde dit Missionsliv ud endnu?" „Tyve Aar!" svarede han frejdigt. Han var den Gang 51 Aar. Det saa han ogsaa ud til at kunne. Han var stærk paa Legem og Sjæl. Men ak! hans Tid blev ikke 20 Aar, ikke engang det halve deraf, men kun 9. Gud ske Lov, at vi ved, at Liv og Død staar i Herrens Haand. Nu er den gode Tjener gaaet ind til Sabbatshvilen.

Farvel, kære Broder! Tak fra din Ven for trofast Venskab og for alt det, vi har delt sammen!

Ivar Marius Hansen

*) Dette var skrevet, før Past. Hansen havde læst, hvad vi optog om de to kære afdøde, men det har sin Interesse alligevel særlig af den Grund, at Past. Hansen skriver ud fra et personligt Kendskab til begge. Red.

Korset eller Halvmaanen.

Af H. P. Hansen.

Ingen, end ikke de mest fremsynede Statsmænd, kan overskue de Følger, den nuværende Krig vil faa for den fremtidige Udvikling, ikke blot i Europa, men ogsaa i den øvrige Verden. Dog vil man næppe tage meget fejl, hvis man regner med, at der vil oprinde en ny Tid for Jøderne og for den muhamedanske Befolkning, spredt ud over Østens Lande. Allerede nu er der mange Tegn, der peger i den Retning, og man tager ikke et Missionstidsskrift i Haanden, uden man kan læse om Ændringer i de bestaaende Forhold netop i de Lande, hvor Muhammedanismen er fremherskende, og disse Ændringer gaar netop i Retning af at bane Vej for Kristi Evangelium.

Saaledes skriver Dr. Charles Watson i „The Hub of the Muhammedan World":

De overvejende Indtryk, jeg modtog under min sidste Rejse til Levanten (Østen) er, at en ny Dag med enestaaende Muligheder for Missionsarbejde blandt Muhammedanerne er oprunden. Vi maa udføre store Ting, vi maa benytte den forhaandenværende Lejlighed og vække Vestens Kristenliv til at udføre det Arbejde, den hidtil har forsømt. Bøn har opløst Islams sløve Ligegyldighed. Tiden er nu kommen for energisk Handling. Intet kan gennemtrænge Islam saa dybt, hage sig fast saa haardnakket, vidne saa uforfærdet som det trykte Ord. Maatte vi sætte nye Opgaver for vor Bøn, vor Tro og vort Arbejde for at vinde den muhamedanske Verden for Kristus.

Selv blandt Muhammedanerne i det himmelske Rige er der vakt Røre. Man stiller Krav om Reformer og Fremskridt. I Peking har de oprettet et Opdragelses-Bureau og et Fremskridts-Organisation, ligesom de udgiver nye Bøger og forhandler Forholdet mellem Kristendom og Islam.

Det maa være Missionens Opgave at føre disse søgende Mennesker til Evangeliet, og som alle Vegne hvor Sandhed og Løgn mødes, maa denne til sidst trække det korteste Straa.

Men af langt mere dybtgaaende Natur er Bevægelsen i Lille-Asien og i Arabien, i hvilket sidste Land der er aabent Oprør mod Tyrkiet, et tydeligt Tegn paa Islams politiske Opløsning.

Da Sultanen og Sheik-ul-Islam ved Verdenskrigens Udbrud erklærede den hellige Krig mod de „vantro", glemte de at regne med Arabernes Modvillie mod det tyrkiske Overherredømme ligesom ogsaa med det gode Forhold, der bestaar mellem det britiske Rige og den arabiske Halvø.

Sheriffen i Mecca, der er Vogter af Profetens Grav og selv en Efterkommer af Profeten, stillede seks Hære paa Benene under Ledelse af sine tre Sønner. Denne Opstand har allerede voldt den tyrkiske Regering adskillige Vanskeligheder, og disse kan blive større i Fremtiden og sandsynligvis medføre, at den arabiske Halvø vil blive stillet under Kontrol af civilicerede Magter.

Muhammed var i det mindste een Gang i sit Liv en sand Profet. Han lærte, at ef af Tegnene paa Verdens Ende og Opfyldelsen af Islams Ønske skulde være Solvopgangen i Vest. Den har fundet Sted. Fra den yderste Grænse i Vest af Kalifatets nuværende Rige marcherede Albaniens Tropper frem, bærende et Banner, hvorpaa stod skrevet: „Frihed, Lighed, Broderskab og en Konstitution."

Dette var den første Proklamation af den ny Æra og Frihedens Gry for hele Vestasien. Det er forøvrigt kun faa Aar siden, at et Selskab af Missionær Veteraner paa Cairo Conferensen knælede i Bøn foran et Kort over den muhammedanske Verden og bad Gud give den Frihed. Disse Missionærer, hvoraf flere havde staaet i forreste Række i over halvtredsindstyve Aar, maa nu gnide sig i Øjnene af Forundring over at se, hvad Gud har gjort.

Mere pludselig og overraskende end de Omskiftelser, Aladdins Lampe formaaede at fremkalde, er de, ikke indbildte, men virkelige Forandringer, Guds Aand har gennemført i det vestlige Asien. I Steden for almindeligt Spioneri er der nu Frihed; i Steden for Despotisme er der nu Konstitution og Parlamenter; i Steden for en bagbundet og kneblet Presse en fri Presse; i Steden for et snærende System af Pas og Rejsetilladelser er der nu fri Ind- og Udvandring overalt i Persien, Tyrkiet og Arabien; i Steden for Bandlysning Amnesti; i Steden for Vilkaarlighed i Udøvelsen af Retten er der nu lovgivende Forsamlinger i Teheran og Konstantinopel.

Den store Hær af Spioner, over 40,000, der sagdes at koste ca. 40 Millioner Kroner om Aaret, er afskaffet, og Folket, der i Aarhundreder var bastet og bundet, er nu som beruset over den nyvundne Frihed. Damaskus-Jernbanen er ført videre til Medina, og der brænder elektrisk Lys over Profetens Grav. Hvad har ikke Gud gennem sit Forsyn virket i disse store Lande i Vestasien.

I Tyrkiet, Persien og Arabien er der i de sidste fem Aar gennemført flere og større Reformer end i de sidste fem Hundrede Aar. Alligevel er de mest fremsynede Statsmænd og de vidste Missionærer enige om, at intet i disse Lande er bragt til Afslutning, det er altsammen endnu kun i sin Begyndelse.

Derfor har vi al Grund til med største Opmærksomhed at følge den Kamp der for Tiden føres i disse Lande mellem Korset om Halvmaanen, om hvem af dem der skal have Overherredømmet, en Kamp, der er ganske uadskillig fra den folkelige Vækkelse, der har fundet Sted i disse Lande.

Den Indflydelse, der udgaar fra Vestasien, har altid været verdensvid. Hvis derfor den Fare, Halvmaanen truer med i Afrika, er en virkelig Ulykke, skal Frelsen komme fra Vestasien, fordi Vestasien altid har domineret Afrikas Tankeliv.

Denne Kampplads, der er omtrent lige saa stor som de forenede Stater, har en Befolkning af ikke mindre end 36 Millioner, hvoraf de 30 Millioner er Muhammedaner.

Der er for øvrigt, som Dr. Zwemer i sin nysudkomne højst aktuelle Bog „Mohammed or Christ" (Fleming H. Revell) gør opmærksom paa, ingen Tvivl om, at Tusinder af Muhammedaner i Tyrkiet og Persien og selv i Arabien er overbevist om Kristendommens Sandhed i Modsætning til Islam. Dr. Zwemer, der sidder inde med et in-

Avler Hvede fomfaar høi Pris
paa den frugtbare kanadiske Jord.

Canada sender en Hjertelig Indbydelse til Settlere paa sit frie Homestead-Land paa 160 Acres hver, eller man kan kjøbe sig noget af det lavt mærkede Land i Montana, Saskatchewan og Alberta. Dette Aar er Hveden høiere, men Canada-Land er lige billig, saa Anledningen er mere tiltrækkende end nogensinde. Canada ønsker at De skal hjælpe til med at føde Verden ved at dyrke noget af dets frugtbare Jord—Landet ligner det, der i mange Aar har givet bare Jord—Land lignende det, der i mange Aar har givet omtrent 20 til 45 Bushels af Hvede pr. Acre. Tænk paa de Penge De kan tjene med Hvede rundt $2 pr. Bushel og Landet saa let at erholde. Tilhuanderlige Avlinger ogsaa af Havre, Byg og Lin. Blandet Farming i det vestlige Canada er en ligesaa lønnende Industri som Kornavl.

Regeringen opfordrer dette Aar Farmerne til at gjøre forsøget Anstrængelse med Avling af Korn. Militærtjenesten er frivillig i Canada, men der er stor Efterspørsel efter Farmarbejdere til at tage Pladsen for dem, der har gaaet ind i Tjenesten. Klimatet er sundt og behageligt, Jernbanebefordringen udmærket, gode Skoler og Kirker ligger bekvemt. Skriv efter Literatur om reducerede Jernbanefragter til Supt. of Immigration Ottawa, Can., eller til

W. V. BENNETT
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Neb.

MONTANA FARME.

Farme, der vil betale for sig selv med tre Gennemsnits-Avlinger. Skriv om Oplysning. Ogsaa store og smaa Arealer for Kolonisering. Nær gode Byer og skandinaviske Settlementer.

HUNTSBERGER - GIVENS COMPANY,
1½ Thrid Street South - - Great Falls, Montana.

To og en halv Section „stock ranch" fem Mil fra ny Jernbane. Der er rigelig med Vand paa denne „ranch" og et stort Areal af gratis „range" tilstøder. Hvis De ønsker en god „stock ranch", faa er denne den billigste og bedste i Landet. Pris $4.75 pr. Acre.
G. O. Hitchcock, Glendive, Montana.

NESTOS, CARROLL & HERIGSTAD,

Advo:ater i Minot, N. Dak., tilbyder af deres eget Land en udmærket Agerbrugs- og Kreaturfarm — 640 Acres — gode Bygninger — 160 Acres under Dyrkning, Resten er hovedsagelig Pløjejord. Seks Mil fra Bennedict, N. Dak. Udmærket jævnt, sort Muldjord. $25 pr. Acre — en Fjerdedel kontant. Vi har andet Land til Godtkøbspriser.

ULD VARE. Mackinaw og Sweater Coats, Benklæder, Skjorter, Undertøj, Sokker, Dame- og Børnestrømper, Uldtæpper, Automobiltæpper, Uldvateringer.
Skriv efter vort Katalog med Priser og Prøver paa vore Varer.
Vi kan spare Dem Penge. Vi garantere at alle vore Vare giver fuld Tilfredsstillelse, eller vi giver Pengene tilbage, De tager ingen Chancer.
Gennem 27 Aar paa det gamle Sted.
Litchfield LITCHFIELD WOOLEN MILLS Minn.

Se her — I, der søger egne Hjem paa Landet!
Hvis I kendte hele Sandheden om det gode Farmland, I kan købe her for $12—$25 pr. Acre, vilde I komme øjeblikkeligt. Det har ingen Sten, er heller ikke Skov- eller „Brush"-Land, men god, frugtbar Prærijord, lige færdig til at sætte Ploven i — samme Slags Jord som den, hvorpaa dygtige Farmere avler 20—50 Bushels Hvede, 50—90 Bu. Havre, andre Kornsorter og Havesager. Kjøer og Høns betaler sig ogsaa godt. Liste over Landet samt Kort over Montana med illustreret Beskrivelse af Agerjord i Havre-Distriktet sendes gratis efter Anmodning. Ligeledes Beretningen om Louie Larson og andre Skandinaver her, hvis I skriver efter den. Skriv til:
NORTH MONTANA IMMIGRATION ASSOCIATION eller
Farmers' State Bank (Dept. R.), HAVRE, (Hill Co.), MONTANA.

En Gröpekvern som det er let at anskaffe

DET er ikke vanskelig at faa en International Gröpekvern, som passer for Arbeidet paa Deres Farm, naar De har tre gode Konstruktioner, og syv Störrelser at vælge imellem.

Type B bruges af de fleste Farmere. Den er særlig konstrueret til at gröpe Corn paa Kolben, men kan udstyres til at male Smaakorn. En International Gröpekvern Type B med 6 Tommers Maleplader vil levere næsten ti Bushels af godt malet Foder i en Time. Type B leveres i tre Störrelser med 6, 8 og 10 Tom. Plader.

Type C er kun for Smaakorn. Den leveres i to Störrelser, med 6 og 8 Tom. Plader. Den Störrelse, som har 6 Tom Plader kan formale omtrent 20 Bushels i Timen.

Type D er den tyngre Kvern, konstrueret til at gröpe Corn i Bælgen og Kaffir Corn i Kvast. Den fabrikeres kun i 8 og 10 Tom. Störrelser.

Vi anbefaler og sælger Mogul og Titan Petroleums Motorer—den stadigste Kraft man kjender — til at drive disse Gröpekverner.

Vi sender frit til alle Interesserede en liden Bog, som indeholder fuld Underretning om Værdien af formalet Foder og de bedste Maader at tilberede det paa. Skriv og forlang den.

International Harvester Company of America
(Incorporated)
CHICAGO USA
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne Plano